

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, vedtog Folketinget den 21. maj 1987 et beslutningsforslag, hvorefter regeringen skulle nedsætte et udvalg, hvis opgave det var – og så kommer det – at »kortlægge kvinderepræsentationen i bestyrelser for aktieselskaber, erhvervsdrivende fonde, boligselskaber og offentlige virksomheder« – og så kommer der igen noget vigtigt: »hvor det offentlige har indstillings- eller godkendelsesret ved bestyrelsernes sammensætning . . .«.

Man skulle også udarbejde forslag til retningslinjer, der kan sikre en mere ligelig repræsentation af kvinder og mænd i sådanne bestyrelser.

Det udvalg satte vi i sving, og det afleverede den 1. februar 1989 til regeringen et udkast til lov om ligestilling mellem mænd og kvinder ved besættelse af visse bestyrelsesposter. Forslaget, der indeholder retningslinjer, som i givet fald vil komme til at omfatte flere tusinde bestyrelser, er på grundlag af sin meget omfattende karakter sendt til høring i ministerier, amter og kommuner, som man jo bør gøre det, og denne høringsrunde er endnu knap nok afsluttet.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at loven fra 1985 om ligestilling mellem mænd og kvinder ved udpegningen af medlemmer til det, der hedder offentlige kommissioner og al den slags, faktisk har været et kæmpeskridt fremad; det har været en stor succes. Jeg tror, at der før denne lov sad godt 12 pct. kvinder i alle disse nævn, kommissioner osv., og allerede i dag kan vi fastslå, at det vist er ca. 37 pct. af pladserne, som er besat af kvinder, og det fungerer vældig godt.

Derfor er regeringen heller ikke afvisende over for, at lignende fremskridt på visse andre områder måske vil kunne opnås gennem lovgivning.

Men jeg føler alligevel trang til at sige, at jeg synes, forslagsstillerne nu har taget munden for fuld, fordi man tager et initiativ i dag, før vi har afsluttet overvejelserne om kvinderepræsentation i bestyrelser, hvor det offentlige har indstillings- eller godkendelsesret. Nu går man et skridt videre, og det er vel nok et skridt. For det

hedder efter forslaget, at man nu ved lov vil fastsætte en sådan forpligtelse til at have kvinderepræsentation i alle aktieselskaber – alle aktieselskaber! Jeg vil ikke skjule, at jeg, da fru Helle Degn besteg talerstolen for at gøre opmærksom på, at der var en misforståelse i forslagets overskrift, havde håbet, at det var på dette punkt, for det havde jeg kunnet forstå.

Bemærkningerne til forslaget synes da også alene at handle om det, man kalder de institutionelle investorer, sådan nogle som pensionskasser, banker, sparekasser og forsikringselskaber, samt om de bestyrelser, som det tidligere forslag vedrører. Men alligevel er fru Helle Degns beslutningsforslag faktisk udformet således, at det dækker alle bestyrelser, også i samtlige rent private aktieselskaber, store som små. Og jeg må helt oprigtigt tilstå, at jeg ikke tror, det er praktisk at gå så vidt. Jeg tror heller ikke, det gavner sagen, for der er nemlig her i kongeriget ca. 84.000 aktie- og anpartsselskaber, og at lægge dem ind under sådanne tvangsregler om bestyrelsesvalg tror jeg ikke er egnet. Det kan være den mindste kiosk, det kan være en tømremester med tre ansatte, som har organiseret sit selskab som aktieselskab, og der kan nævnes mange andre eksempler.

Jeg tror, det er rigtigt, at vi satser på at løse denne sag især i forhold til virksomheder, hvor det offentlige har indstillingsret til bestyrelsen. Man kunne måske også overveje, om det ville være rimeligt at lade et eventuelt lovforslag omfatte bestyrelser for i alt fald visse statsinstitutioner og selvejende institutioner, hvor der er fuld eller overvejende statsstøtte. Altså igen dette med, at når det offentlige er impliceret og har en interesse og en indflydelse, er der noget rimeligt i at sige, at det offentlige skal bidrage til, at ligestilling mellem mænd og kvinder bliver udbredt. Men når vi har at gøre med helt private erhvervsdrivende selskaber, tror jeg ikke, det er praktisk – i hvert fald slet ikke nu – at vi tager de 84.000 aktieselskaber og anpartsselskaber med.

Det er grunden til, at jeg ikke umiddelbart kan gå ind for Socialdemokratiets forslag. Jeg mener, det er for vidtgående, og jeg mener, at arbejdet allerede nu er godt i gang på grundlag af beslutningsforslaget fra 1987.

Det er regeringens hensigt at komme med et initiativ i løbet af efteråret 1989 med udgangspunkt i de overvejelser, jeg nu har gjort rede